

[Gert Petersen.]

kan være forkert – at statsministeren mener noget andet, og at statsministeren på den pressekonference, hvor man fremlagde forliget, gav udtryk for, at dette problem ikke ville blive taget op i den kommende samling, i hvert fald ikke med et initiativ fra regeringens side. Derfor må jeg spørge, ikke undervisningsministeren eller finansministeren og egentlig heller ikke den socialdemokratiske ordfører, men statsministeren selv, om de udtalelser, som hr. Auken kom med her, er fuldt ud dækkende for regeringens synspunkt, og om de også betyder, at man kan vente et initiativ fra regeringens side i den nye folketingsamling. Betyder det, at man kan vente et initiativ på lovgivningsområdet fra regeringens side, så den sag ikke får lov til at dø hen?

Vi mener generelt som sagt, at der kunne være ført en anden politik, og at der er en række ting, som kan gøres mod arbejdsløsheden og til nedbringelse af betalingsunderskuddet. Lad mig pege på fremskyndelse af gennemførelsen af en samlet energiplan uden atomkraft og med mindsket olieforbrug eller en meget kraftig mindsket stigning i olieforbruget. Det er der under alle omstændigheder brug for. Lad mig pege på en boligpolitik, der sikrer tilstrækkelig mange billige boliger. Dette var indeholdt i socialdemokratiets plan for februar, men forsvundet fra juliudspillet; dér fandtes der ingen boligpolitik. En yderligere udbygning af den offentlige service. Man er begyndt lidt på det her. Men det er alt for lidt, og der er brug for meget mere. Forbud mod overarbejde, udvidet adgang til efterløn og forlænget ferie. Jeg vil også pege på nødvendigheden af en omlægning af afskrivningsreglerne, ikke som det er sket her, en omlægning, der fremmer arbejdsløshed og belaster betalingsbalancen, men derimod en omlægning af afskrivningsreglerne, der giver øget beskæftigelse og fører til besparelser af fremmed valuta. Endelig som det sidste punkt indgreb over for arbejdsfri indkomster på jord og fast ejendom. Med hensyn til disse ting er jeg helt overbevist om, at hvis regeringen spiller rigtigt ud, så er der flertal for dem her i folketinget.

Regeringen bliver snart nødt til at spille ud igen, for det, man har lavet her, nytter ingen steder. Vi har fortsat og bliver ved med at have akutte valutaproblemer. Vi har fortsat en kæmpearbejdsløshed, og den vil tage til. Måske kan det, man gennemfører her, dæmpe udviklingen

en lille smule, men det bliver desværre ikke sådan, at ret mange kommer til at mærke det. Disse problemer vil hurtigt løbe regeringen op igen, og så skal vi altså mødes til nye kriseforhandlinger. Også ved den lejlighed vil socialistisk folkeparti have vilje til at bidrage til løsninger, der reelt og mærkbart mindsker antallet af arbejdsløse uden at belaste betalingsbalancen, ved at anvende selektive indgreb, der er socialt rimeligt fordelt. Hvis regeringen har en sådan målsætning, og hvis den næste gang i modsætning til, hvad der sker nu – hvad den har ladet sig presse til; jeg erkender, at regeringen åbenbart havde en anden intention, da det hele startede, men den har ladet sig presse af de borgerlige partier – vil anvende sådanne midler, så vil SF aktivt være med på et medarbejde om en sådan politik. Men desværre er det altså gået lidt modsat denne gang.

Min hovedbekymrelse mod regeringen og socialdemokratiet er, at man har ladet sig presse af de borgerlige partier. Jeg ved godt, at hovedårsagen til, at det, som er kommet ud af det, er et forlig, som rummer en lang række overførsler til erhvervslivet, som ikke gavner beskæftigelsen så meget, som det kunne, og som under alle omstændigheder kommer til at belaste betalingsbalancen, er ikke regeringens første udspil, slet ikke det i februar, såmænd heller ikke det i juli, selv om der var sket en forringelse i forhold til februar, men det er de herrer Poul Hartling og Poul Schlüter. Det er dem, der har direkte forbindelse med Dansk Arbejdsgiverforening og med Industrirådet, og som i vid udstrækning følger de instrukser, de tanker og ideer, som de får dér. Dem har de kanaliseret herind i salen. Det er deres gode ret, bevar mig vel. Men dem har man fra regeringens side følt at man måtte lytte til, tage hensyn til og rette sig ind efter. Det, jeg derfor først og fremmest bebrejder socialdemokratiet og regeringen, er, at man fra første færd har lagt an til at forhandlet snævert og ikke undersøgt, om der kunne findes andre flertal i denne sal.

Hvis vi f. eks. tager spørgsmålet om værdistigningerne på jord og fast ejendom, så er jeg, i modsætning til hvad Aktuelt skriver, helt overbevist om, at der findes et andet flertal, og at dette andet flertal kan manifestere sig. Det kan ikke manifestere sig og bør ikke manifestere sig ved, at man nu over hals og hoved gennemfører noget lige i dette hellige øjeblik, og det skal jeg heller ikke lægge op til. Men vi